

KOSCHITZKI

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

21. juli 2005*

I sag C-30/04,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Tribunale di Bolzano (Italien) ved afgørelse af 9. januar 2004, indgået til Domstolen den 28. januar 2004, i sagen

Ursel Koschitzki

mod

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, K. Lenaerts, som fungerende formand for Første Afdeling, og dommerne N. Colneric (refererende dommer), K. Schiemann, E. Juhász og M. Ilešič,

* Processprog: italiensk.

generaladvokat: F.G. Jacobs
justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 17. marts 2005,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Ursel Koschitzki ved avvocati M. Rossi, R. Ciancaglini og K. de Guelmi Cuccurullo

- Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) ved avvocati A. Todaro, A. Riccio og N. Valente

- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved L. Pignataro og D. Martin, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 4. maj 2005,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 46, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de

sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 3096/95 af 22. december 1995 (EFT L 335, s. 10, herefter »forordning nr. 1408/71«).

- 2 Anmodningen er blevet indgivet under en sag anlagt af Ursel Koschitzki mod Istituto nazionale della previdenza sociale (statsanstalten for socialforsorg, herefter »INPS«) vedrørende beregningen af Ursel Koschitzkis pro rata-alderspension.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

- 3 Artikel 1 i forordning nr. 1408/71 bestemmer:

»I denne forordning

[...]

t) betyder udtrykkene »ydelser«, »pensioner« og »renter« samtlige ydelser, pensioner og renter, herunder samtlige dele af dem, der afholdes af offentlige midler, og samtlige forhøjelser i form af reguleringstillæg eller andre tillæg, med forbehold af bestemmelserne i afsnit III, samt de ydelser i form af kapitalbeløb, der kan træde i stedet for pensioner eller renter, samt udbetalinger, der foretages som refusion af bidrag.«

4 Artikel 46, stk. 1-3, i forordning nr. 1408/71, med overskriften »Ydelsernes fastsættelse«, bestemmer:

»1. Såfremt de foreskrevne betingelser i en medlemsstats lovgivning for erhvervelse af ret til ydelser er opfyldt, uden at hverken artikel 45 eller artikel 40, stk. 3, behøver at bringes i anvendelse, gælder følgende regler:

a) Den kompetente institution beregner det ydelsesbeløb, der skal udredes:

i) dels i henhold til den for institutionen gældende lovgivning alene

ii) dels i henhold til stk. 2

[...]

2. Såfremt de foreskrevne betingelser i en medlemsstats lovgivning for erhvervelse af ret til ydelser kun opfyldes ved anvendelse af artikel 45 og/eller artikel 40, stk. 3, gælder følgende regler:

- a) Den kompetente institution beregner det teoretiske beløb for den ydelse, som den pågældende ville kunne gøre krav på, hvis samtlige forsikrings- og/eller bopælsperioder, der er tilbagelagt i de medlemsstater, hvis lovgivning arbejdstageren eller den selvstændige erhvervsdrivende har været omfattet af, havde været tilbagelagt i den omhandlede medlemsstat og efter den lovgivning, der gælder for den pågældende institution på det tidspunkt, da ydelsen skal fastsættes. Såfremt ydelsesbeløbet efter nævnte lovgivning er uafhængig af længden af de tilbagelagte perioder, anses dette beløb for at være det i nærværende litra omhandlede teoretiske beløb.
- b) Den kompetente institution fastsætter derefter det faktiske beløb for ydelsen på grundlag af det i litra a) nævnte teoretiske beløb efter forholdet mellem længden af de forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter den for institutionen gældende lovgivning forud for forsikringsbegivenhedens indtræden, og den samlede længde af de forsikrings- og bopælsperioder, der er tilbagelagt efter lovgivningen i alle de berørte medlemsstater forud for forsikringsbegivenhedens indtræden.

3. Den pågældende har fra den kompetente institution i hver af de berørte medlemsstater ret til det højeste ydelsesbeløb beregnet i henhold til stk. 1 og 2, medmindre andet eventuelt følger af anvendelsen af bestemmelserne om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser, som er fastsat i den lovgivning, hvorefter denne ydelse skal udbetales.

Hvis dette er tilfældet, foretages sammenligningen mellem de ydelsesbeløb, der fremkommer efter anvendelse af de nævnte bestemmelser.«

5 Samme forordnings artikel 46a, med overskriften »Almindelige bestemmelser om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser ved invaliditet, alderdom eller til efterladte i henhold til medlemsstaternes lovgivning«, bestemmer i stk. 3:

»Ved anvendelse af bestemmelser i en medlemsstats lovgivning om, at en ydelse skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde, når der samtidig består ret til en ydelse ved invaliditet, alderdom eller til efterladte og en ydelse af samme art eller en anden ydelse eller andre indtægter, gælder følgende regler:

- a) Der tages kun hensyn til ydelser, der er erhvervet ret til efter lovgivningen i en anden medlemsstat, eller andre indtægter, der er opnået i en anden medlemsstat, såfremt lovgivningen i førstnævnte medlemsstat indeholder bestemmelser om medregning af ydelser eller indtægter, der er opnået i udlandet.

- b) Der tages hensyn til det ydelsesbeløb, der skal udbetales af en anden medlemsstat inden fradrag af skat, sociale sikringsbidrag og andre individuelle indeholdelser.

- c) Der tages ikke hensyn til det ydelsesbeløb, som der er erhvervet ret til efter lovgivningen i en anden medlemsstat, og som udredes på grundlag af en frivillig eller en frivillig fortsat forsikring.

- d) Såfremt der anvendes bestemmelser om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald i henhold til en enkelt medlemsstats lovgivning, fordi den pågældende modtager ydelser af samme eller af anden art i henhold til andre

medlemsstaters lovgivning eller andre indtægter, der er erhvervet på andre medlemsstaters område, kan ydelsen efter førstnævnte medlemsstats lovgivning højst nedsættes med et beløb, der svarer til beløbet for de ydelser, der skal udredes efter de andre medlemsstaters lovgivning, eller for de indtægter, der er erhvervet på disses område.«

- 6 Artikel 46c i forordning nr. 1408/71, med overskriften »Særlige bestemmelser om samtidig ret til en eller flere af de i artikel 46a, stk. 1, omhandlede ydelser og en eller flere andre ydelser eller indtægter, når to eller flere medlemsstater er berørt«, bestemmer i stk. 2:

»Såfremt det drejer sig om en ydelse, der beregnes i henhold til artikel 46, stk. 2, medregnes den anden eller de andre ydelser fra de øvrige medlemsstater eller andre indtægter samt alle andre bestanddele, der er fastsat i medlemsstatens lovgivning med henblik på anvendelsen af bestemmelserne om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser, forholdsmæssigt svarende til de i artikel 46, stk. 2, litra b), omhandlede forsikrings- og/eller bopælsperioder, der er taget i betragtning ved beregningen af den nævnte ydelse.«

De nationale bestemmelser

- 7 Tillægget for at nå op på den ved den nationale lovgivning hjemlede minimumspension er en ydelse, som Den Italienske Republik gennem INPS udbetaler bl.a. til personer, der oppebærer invalide-, alders- eller efterladtepension, for at supplere deres pension, såfremt det pensionsbeløb, som fremgår af beregningen af de betalte bidrag, ligger under »eksistensminimum«. Minimumspensionen, der fastsættes årligt og er underlagt visse indtægtsbetingelser, afholdes helt af indtægter fra den almindelige beskatning.

- 8 Ifølge artikel 6 i lovdekret nr. 463 af 12. september 1983 om foranstaltninger af hastende karakter vedrørende social sikring og kontrol med de offentlige udgifter, om bestemmelser for forskellige områder inden for den offentlige forvaltning og om forlængelse af visse frister (GURI nr. 250 af 12.9.1983, herefter »lovdekret nr. 463/83«), som efter ændring er blevet lov nr. 638 af 11. november 1983 (GURI nr. 310 af 11.11.1983, herefter »lov nr. 638/83«), er retten til tillæg underlagt den generelle betingelse om, at modtageren ikke har indtægter, der ligger over en fastsat grænse, eller sammen med sin ægtefælle har kumulerede indtægter, der ligger over en højere fastsat grænse, idet der dog gælder visse undtagelser fra denne lov.
- 9 Artikel 4 i lovdekret nr. 503 af 30. december 1992 (Supplemento ordinario til GURI nr. 305 af 30.12.1992, herefter »lovdekret nr. 503/92«), som har omformuleret artikel 6 i lov nr. 638/83, har fastsat nye indtægtsgrænser for opnåelse af et sådant tillæg. Beregningen af indtægtsgrænsen omfatter indtægt fra samlevende ægtefælle, fra hvem man ikke er separeret i henhold til lov.
- 10 Artikel 1, stk. 16, i lov nr. 335 af 8. august 1995 om ændring af den lovpligtige og supplerende pensionsordning (Supplemento ordinario til GURI nr. 190 af 16.8.1995, herefter »lov nr. 335/95«) opstiller det generelle princip, hvorefter »[b]estemmelserne vedrørende tillæg for at nå op på minimumsbeløbet, finder ikke anvendelse på pensioner, som udelukkende er fastsat i henhold til bidragsordningen«.
- 11 Artikel 3, stk. 15, i lov nr. 335/95 bestemmer følgende:

»Fra datoen for denne lovs ikrafttræden kan det månedlige pensionsbeløb, hvortil der er eller er blevet erhvervet ret som følge af en sammenlægning af forsikrings- og bidragsperioder i henhold til internationale aftaler eller konventioner om social

sikring, ikke pr. bidragsår være mindre end en fyrretyvendedel af den minimumspension, der var gældende på tidspunktet for denne lovs ikrafttræden, eller på pensionstidspunktet, hvis dette ligger senere. Ved bidragsperioder under et år kan beløbet ikke være mindre end 6 000 ITL pr. måned.«

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

- 12 Ursel Koschitzki har siden oktober 1996 oppebåret en italiensk alderspension. Hun har tilbagelagt 262 uger med bidragsindbetaling i Italien og 533 uger i Tyskland, altså i alt 795 uger med bidragsindbetaling.
- 13 Ursel Koschitzki havde i oktober 1996 en husstandsindkomst, der oversteg den grænse, der er fastsat i artikel 4 i lovdekret nr. 503/92. I 1996 udgjorde husstandsindkomsten bestående af hendes og den samlevende ægtefælles indtægter, 39 769 000 ITL, svarende til 20 538,97 EUR. Samme år var den i artikel 6 i lov nr. 683/83, som ændret ved artikel 4 i lovdekret nr. 503/92, nævnte grænse fastsat til 660 300 ITL, svarende til 341,01 EUR, pr. måned.
- 14 Twisten mellem Ursel Koschitzki og INPS drejer sig om, hvorvidt der ved fastsættelsen af det teoretiske beløb for en pension, som er beregningsgrundlag for pro rata-pensionen, skal tages hensyn til tillægget for at nå op på den italienske minimumspension.
- 15 I det Ursel Koschitzki har påberåbt sig Domstolens dom af 24. september 1998 (sag C-132/96, Stinco og Panfilo, Sml. I, s. 5225), mener hun, at dette spørgsmål skal besvares bekræftende. Hun har gjort gældende, at den italienske pro rata-pension,

som hun har modtaget siden den 1. oktober 1996, skulle have været beregnet således: minimumspensionen i 1996 (660 330 ITL = 341,01 EUR) × den forholdsmæssige nedsættelseskoefficient efter artikel 46, stk. 2, litra b), i forordning nr. 1408/71 (262 uger: 795 uger = 0,32956) = 217 608 ITL (112,38 EUR).

- 16 Ifølge INPS er der ikke i det foreliggende tilfælde grund til at tage hensyn til det omhandlede tillæg ved fastsættelsen af det teoretiske beløb. Dette beløb er 36 540 ITL (18,87 EUR), hvilket resulterer i en italiensk pro rata-pension på 12 042 ITL (6,21 EUR) pr. måned.
- 17 Endelig har INPS besluttet at udbetale en pension på 83 000 ITL, svarende til 42,86 EUR, pr. måned.
- 18 I forelæggelsesafgørelsen har Tribunale di Bolzano bemærket, at ordlyden af Stinco og Panfilo-dommen synes at støtte Ursel Koschitzkis beregningsmetode. Dog mener den forelæggende ret ikke, at denne dom præciserer, om der altid skal tages hensyn til tillægget, som udgør beregningsgrundlaget for den italienske pro rata-pension, uanset om husstandsindkomsten skulle overstige den i den italienske lov nævnte grænse.
- 19 I hovedsagen har husstandsindkomsten — nemlig Ursel Koschitzkis og hendes samlevende ægtefælles indtægter — utvivlsomt oversteget indtægtsgrænsen. Ifølge italiensk lovgivning havde Ursel Koschitzki ikke ret til tillægget for at nå op på den italienske minimumspension.

- 20 Den forelæggende ret har anført, at den af sagsøgeren foreslåede beregningsmetode ifølge INPS ville føre til et urimeligt resultat ud fra et synspunkt om ligebehandling af en italiensk pensionist og en »international« pensionist. Hvis Domstolen tiltrådte INPS's anbringende, skulle den i domskonklusionen i Stinco og Panfilo-dommen præcisere have tilføjet: »hvis de derved hjemlede indtægtsgrænser og øvrige betingelser ikke overskrides«.
- 21 Tribunale di Bolzano har på denne baggrund besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 46, stk. 2, litra b), i forordning nr. 1408/71 — set i lyset af artikel 42 [...] EF [...], hvorefter der skal vedtages de foranstaltninger vedrørende social tryghed, der er nødvendige for at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed — fortolkes således, at grundlaget for beregningen af den italienske pro rata-pension altid skal være den potentielle pension forhøjet med beløbet til opnåelse af minimumspensionen, uanset om de indtægtsgrænser, der er fastsat i italiensk lovgivning for at opnå ret til minimumspensionen, er overskredet (artikel 6 i lov nr. 638/83, som ændret ved artikel 4 i lovdekret nr. 503/92), eller skal artikel 46, stk. 2, litra b), fortolkes således, at den rene potentielle pension (uden medregning af det teoretiske beløb) udgør grundlaget for beregningen af den italienske pro rata-pension, såfremt de indtægtsgrænser, der er fastsat i italiensk lovgivning som betingelse for at opnå ret til tillægget til opnåelse af minimumspensionen, er overskredet?«

Om det præjudicielle spørgsmål

- 22 Artikel 46, stk. 2, litra b), i forordning nr. 1408/71, som det forelagte spørgsmål vedrører, henviser til det teoretiske beløb, som denne artikels stk. 2, litra a), omhandler. Den forelæggende ret spørger nærmere bestemt, om der ved

fastsættelsen i henhold til artikel 46, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 af det teoretiske beløb for den pension, der anvendes som grundlag for beregningen af pro rata-pensionen, skal tages hensyn til et tillæg, som er bestemt til at nå op på den ved den nationale lovgivning fastsatte minimumspension, når de indtægtsgrænser, der er fastsat i den nationale lovgivning om dette tillæg, er overskredet.

23 Ved besvarelsen af dette spørgsmål skal det påpeges, at Domstolen i præmis 22 i Stinco og Panfilo-dommen har fastslået, at artikel 46, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at den forpligter den kompetente institution til, når den skal fastsætte det teoretiske beløb for en pension, der er beregningsgrundlag for pro rata-pensionen, at tage hensyn til et tillæg for at nå op på den ved den nationale lovgivning fastsatte minimumspension.

24 I den sag, der gav anledning til denne dom, havde INPS tildelt Stinco og Panfilo pro rata-pension i overensstemmelse med artikel 46, stk. 2, i forordning nr. 1408/71, beregnet på grundlag af den teoretiske pension, som ansøgerne ville have oppebåret, såfremt de havde arbejdet i Italien hele deres erhvervsaktive liv. Størrelsen af de nævnte teoretiske pensionsbeløb lå på et sådant niveau, at såfremt de pågældende faktisk havde haft ret til en italiensk pension af denne størrelse, ville de efter italiensk lovgivning have haft ret til tillægget for at nå op på minimumspensionen (jf. Stinco og Panfilo-dommen, præmis 8).

25 Grundet overskridelsen af indtægtsgrænsen, som er fastsat i den nationale lovgivning om tillæg for at nå op på minimumspensionen, ville en forsikret, som befandt sig i Ursel Koschitzkis' situation, der har haft hele sin erhvervsmaessige beskæftigelse i den pågældende medlemsstat, ikke i det foreliggende tilfælde kunne gøre krav på dette tillæg.

- 26 Med henblik på at fastslå, hvorvidt der under sådanne omstændigheder skal tages hensyn til det omhandlede tillæg ved beregningen af det i artikel 46, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 omhandlede teoretiske beløb, skal denne bestemmelse fortolkes i lyset af sin ordlyd og sit formål.
- 27 Som det udtrykkeligt fremgår af bestemmelserne i artikel 46, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71, skal det teoretiske beløb beregnes, som om den forsikredes erhvervmæssige beskæftigelse udelukkende er foregået i den pågældende medlemsstat (dom af 26.6.1980, sag 793/79, Menzies, Sml. s. 2085, præmis 10).
- 28 Hvad angår denne artikels formål har Domstolen allerede fastslået, at den beregning, der skal foretages i henhold til denne bestemmelse, har til formål at sikre arbejdstageren det højeste teoretiske beløb, som han ville kunne gøre krav på, hvis alle forsikringsperioderne havde været tilbagelagt i den pågældende stat (Menziesdommen, præmis 11).
- 29 Det følger heraf, at hvis den pågældende medlemsstats lovgivning foreskriver, at retten til tillæg er underlagt den generelle betingelse om, at den ydelsesberettigede ikke har indtægter, der ligger over en fastsat grænse, eller sammen med sin samlevende ægtefælle har kumulerede indtægter, der ligger over en højere fastsat grænse, skal der også tages hensyn til denne bestemmelse ved beregningen af det i artikel 46, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 omhandlede teoretiske beløb.
- 30 Ursel Koschitzki er imidlertid af den opfattelse, at en anden løsning er påkrævet. Til støtte herfor har hun indledningsvis gjort gældende, at der skal tages hensyn til definitionen af ordet »ydelse« i artikel 1, litra t), i forordning nr. 1408/71, som bestemmer, at »[...] udtrykkene »ydelse«, »pensioner« og »renter« [betyder] samtlige ydelser, pensioner og renter, herunder samtlige dele af dem, der afholdes af offentlige midler [...]«. Eftersom det drejer sig om en del af grundydelsen, kan

tillægget for at nå op på minimumspensionen ikke udelades ved fastsættelsen af den teoretiske pension.

- 31 Ved fastsættelsen af en pensions teoretiske beløb foregriber den omstændighed, at nævnte tillæg blot kvalificeres som »ydelse« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, litra t), i forordning nr. 1408/71, imidlertid ikke den måde, hvorpå der skal tages hensyn til tillægget. Pligten til at tage hensyn til dette tillæg indebærer ikke en pligt til at give det et andet indhold, end det har i den nationale lovgivning.
- 32 Det følger heraf, at den omstændighed, at tillægget for at nå op på den italienske minimumspension kvalificeres som »ydelse«, ikke indebærer en forpligtelse til ved fastsættelsen af det i artikel 46, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 omhandlede teoretiske beløb at indbefatte et tillæg, som en pensionist ikke ville kunne gøre krav på, hvis han kun henhørte under den nationale lovgivning.
- 33 Ursel Koschitzki har dernæst fremført visse argumenter om fortolkningen af artikel 46, stk. 3, artikel 46a og 46c i forordning nr. 1408/71. For det første har hun gjort gældende, at den i italiensk lovgivning fastsatte indtægtsgrænse skal anses for en bestemmelse om nedsættelse som omhandlet i forordningens artikel 46a og 46c. For det andet mener hun, at i henhold til forordningens artikel 46, stk. 3, skal beregningen af hendes ret til pension efter samme artikels stk. 2 i en indledende fase foretages uden at tage hensyn til bestemmelser i national lovgivning om nedsættelse. Bestemmelser om nedsættelse kan først komme til anvendelse i en næste fase af beregningen, når man går over til at sammenligne størrelsen af den ydelse, der alene udbetales i henhold til national lovgivning — med anvendelse af dens antikumulationsregler — og størrelsen af den ydelse, der udbetales i henhold til fællesskabsretten med anvendelse af dens antikumulationsregler. Hun har i denne forbindelse henvist til dom af 11. juni 1992, Di Crescenzo og Casagrande (forenede sager C-90/91 og C-91/91, Sml. I, s. 3851, præmis 27).

- 34 Disse betragtninger hviler på en urigtig læsning af forordning nr. 1408/71.
- 35 Ifølge fast retspraksis skal en national regel kvalificeres som en bestemmelse om nedsættelse som omhandlet i forordning nr. 1408/71, når den beregning, den fastlægger, har til virkning, at det pensionsbeløb, den pågældende har krav på som følge af, at han har krav på en ydelse i en anden medlemsstat, nedsættes (jf. bl.a. dom af 22.10.1998, sag C-143/97, Conti, Sml. I, s. 6365, præmis 25, og af 7.3.2002, sag C-107/00, Insalaca, Sml. I, s. 2403, præmis 16).
- 36 En national bestemmelse som den i hovedsagen omtvistede udgør derimod ikke en bestemmelse om nedsættelse som omhandlet i artikel 46, stk. 3, artikel 46a og artikel 46c i forordning nr. 1408/71.
- 37 Hvad angår den ovennævnte dom i sagen Di Crescenzo og Casagrande vedrørte den en situation, hvor det drejede sig om en bestemmelse om nedsættelse af ydelser som omhandlet i forordning nr. 1408/71. Denne dom støtter således ikke sagsøgerens påstand.
- 38 Det følger af ovennævnte, at det forelagte spørgsmål skal besvares med, at artikel 46, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at den kompetente institution ved fastsættelsen af det teoretiske beløb for den pension, der anvendes som grundlag for beregningen af pro rata-pensionen, ikke er forpligtet til at tage hensyn til et tillæg, som er bestemt til at nå op på den ved den nationale lovgivning fastsatte minimumspension, når en forsikret, der har haft hele sin erhvervsmæssige beskæftigelse i den pågældende medlemsstat, på grund af overskridelse af de indtægtsgrænser, der er fastsat i den nationale lovgivning om dette tillæg, ikke kan gøre krav på et sådant tillæg.

Sagens omkostninger

- 39 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, der er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 46, stk. 2, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 3096/95 af 22. december 1995, skal fortolkes således, at den kompetente institution ved fastsættelsen af det teoretiske beløb for den pension, der anvendes som grundlag for beregningen af pro rata-pensionen, ikke er forpligtet til at tage hensyn til et tillæg, som er bestemt til at nå op på den ved den nationale lovgivning fastsatte minimumspension, når en forsikret, der har haft hele sin erhvervsmaessige beskæftigelse i den pågældende medlemsstat, på grund af overskridelse af de indtægtsgrænser, der er fastsat i den nationale lovgivning om dette tillæg, ikke kan gøre krav på et sådant tillæg.

Underskrifter